

Pouť na Třemšín

U kapličky pod vrcholem Třemšína budeme slavit mši sv. v neděli 6.8. (svátek Proměnění Páně) od 10.30 hod. Mše bude sloužena pro obě sousední farnosti – Hvozd'any a Starý Rožmitál. Proto ani ve hvozd'anském ani v rožmitálském kostele nebude v tento den sloužena mše sv.! Kdo se nemůže pouti zúčastnit, má možnost přijít na mši s nedělní platností v sobotu večer od 18.00 hod. v městském kostele v Rožmitále. Budou otevřeny závory na cestách z Hutí a od hájovny Na Dědku. Letos není třeba hlásit poznávací značky aut, ale přesto doporučuji vykonat si pouť, pokud to jen trochu jde, raději pěšky či na kole. Je to úplně jiný zážitek. Po mši bude možnost posedět, popovídat si a občerstvit se z vlastních i farních zásob.

Sbírka na diecézi

V neděli 20. srpna bude kostelní sbírka určena na potřeby Českobudějovické diecéze.

Úmysly mší svatých od 24. července do 20. srpna 2006

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V: Pá 17.00 hod.

V - kaple sv. Anny ve Voltuži

Po 24.7.	mše sv. není	Po 31.7.	mše sv. není
Út 25.7. M	Za Marii Trčkovou a živé členy rodu	Út 1.8. M	Za Marii Stehlíkovou a d. v o.
St 26.7. M	Za Annu Placatkovou	St 2.8. M	Na dobrý úmysl (volná intence)
Čt 27.7.	Za Miloslava Muchnu a jeho rodiče	Čt 3.8. m	Za Annu Sadílkovou a celý rod
Pá 28.7. M	Za † Petra a Marii Brindzovy, syny Juraje a Michala a oboje rodiče	Pá 4.8. M	Na dobrý úmysl (volná intence)
So 29.7. M	Na dobrý úmysl (volná intence)	So 5.8. M	Za dceru Radku Ludvovou a d. v o.
Ne 30.7. R	Za farnosti	Ne 6.8. Třemšín 10.30 hod. !	Za Josefa Hudečka, rodinu Sýkorovu a Salivarovu

Po 7.8.	mše sv. není	Po 14.8.	mše sv. není
Út 8.8. R	Na dobrý úmysl (volná intence)	Út 15.8. M	Na dobrý úmysl (volná intence)
St 9.8. M	Na dobrý úmysl (volná intence)	St 16.8. M	Za Milenu Pourovou a rodiče
Čt 10.8. m	Na dobrý úmysl (volná intence)	Čt 17.8. m	Na dobrý úmysl (volná intence)
Pá 11.8. M	Na dobrý úmysl (volná intence)	Pá 18.8. M	Za Josefa a Annu Hulmanovy
So 12.8. M	Za Eduarda Zizlera, jeho rodiče a bratry	So 19.8. M	Za † Josefa Mareše a rodiče, za † Albínu Beranovou a rodiče, rodinu Rážů a Fousků
Ne 13.8. R	Za farnosti	Ne 20.8. R	Za rodiče Františku a Františka Větrovských, Stanislavu a Josefa Drazdíkovy

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 16.8. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 13 Ročník III 23. července 2006

Kostel v létě neodpočívá

Doufám, že prožíváte i přes velká vedra pěkné chvíle dovolených a prázdnin a jako čtení k vodě vám nabízím další číslo našeho časopisu.

Rád bych dnes shrnul některé změny, k nimž došlo v červenci v naší farnosti. Především nám firma Javi z Bernartic u Vlašimi nainstalovala v městském kostele displej, na němž se zobrazují čísla písní ke mši sv. Bezdrátový číselník zpočátku trochu zlobil, ale po reklamaci se panu ing. Vilimovskému z firmy Javi podařilo závadu odstranit, takže nyní slouží dispej k spokojenosti varhanků i účastníků bohoslužeb. Cena, již farnost za číselník a jeho instalaci zaplatila, je 7.800 Kč.

Další dlouho plánovanou akcí bylo restaurování kamenné gotické křtitelnice ve farním kostele. Tato vzácná památka, jež zažila pohnuté osudy, se konečně vrátila k svému původnímu účelu: Byly nad ní pokřtěny po více než čtyřech staletích opět děti. Restaurování provedli pánové Kovářík a Chadima ze Slavonic a cenu restaurátorských prací ve výši 50.000,- Kč uhradil Krajský úřad Středočeského kraje z Fondu obnovy památek. Je to mimochodem jediná dotace, kterou jsme letos obdrželi. Restaurátoři též zatmelili otvory po pantech, které hyzdily vstupní věžeje do starorožmitálského kostela. Opadané omítky v křestní kapli opravil pan Drechsler, za což mu patří dík. Ještě zbývá přemístit zde vedení k reproduktorům rozhlasu, na což se chystá pan Jiří Matějka. Též plánuji kamennou mísu křtitelnice doplnit měděným kotlíkem, jenž by zachycoval křestní vodu.

Jinou památkou, která opět ožila, je kříž u lípy v Aleji Johanky z Rožmitála. Korpus Krista, namalovaný na plechu, byl už zcela oprýskaný, a když kříž u Vánocích 2005 vlivem povětrnosti padl, nebyl už na něj Kristův obraz umístěn. Nyní jej obnovila moje maminka paní Eva Prokopová a to bezplatně, jako dar farnosti. Kristus na kříži tak znovu vyzývá k zamyšlení všechny kolemjdoucí.

Kolemjdoucí a kolem jedoucí i celá naše farnost měli velké štěstí v pondělí 26.6., kdy večer při naprostém bezvětří padl nakloněný akát u kostela ve Starém Rožmitále. Jeho kořeny byly naprosto uhnílé, stejně jako byl ztrouchnivělý jeho kmen. Díky Bohu nejelo po silnici v tu chvíli žádné vozidlo a strom nezpůsobil větší škody. Hasiči silnici zablokovanou stromem brzy zprovoznili a díky místním technickým službám byl akát brzy odklizen. Bohužel jsem však zjistil, že v podobně smutném stavu se nachází ještě dva další akáty v blízkosti kostela a po poradě s odborníkem jsem je byl nucen nechat porazit, abychom zabránili možnému neštěstí. Plánuji na místo většího z poražených akátů vysadit strom nový. Děkuji všem mužům, kteří se 20.7. zúčastnili úklidu dřeva.

V letošním roce by ještě mělo dojít k drobným opravám střechy městského kostela, z níž po zimě částečně odpadala prejzová krytina (práci vykonají horolezci). Plánovaná cena je 45.000,- Kč. Na celkovou opravu otlučených omítek městského kostela si však budeme muset počkat do příštího roku, neboť letos jsme nedostali na tento účel žádné prostředky. Snad bude příště město a stát štědrější a rožmitálské Náměstí získá díky opravenému kostelu krásnější vzhled.

Též bych chtěl nechat opravit odpadávající omítky ve farním kostele. Pokračovat bude i další etapa rekonstrukce fary, na níž věnovalo Biskupství českobudějovické 130.000 Kč.

Tolik tedy k různým novinkám, které se podařilo a snad ještě podaří uskutečnit. Především bych vás však chtěl pozvat na pouť na Třemšín, kde už druhým rokem společně oslavíme svátek Proměnění Páně na hoře Tábor. Připomeneme si, jak krásným Božím chrámem je příroda i to, že všechny naše pozemské starosti nejsou tím nejdůležitějším. Ty zůstanou kdesi dole. Ale nás jednou Bůh promění k velké kráse, radosti a slávě a pozve vzhůru k sobě, k nebi.

P. Ivo Prokop

Nezapomínáme...

„Blízký je Hospodin všem,
kdo ho vzývají upřímně.“
Žl. 144

Je pravdivé říci, že čas všechny rány zahojí a zbydou jen vzpomínky na ty, kteří nám byli v životě velkou oporou, krásným přátelstvím, příkladem ve víře...

Proto s mojí manželkou vzpomínáme kromě svých rodičů také na Adřho Trčku, kterého jsme v samém počátku nedokázali chápat. Ale čím častější byla naše společná setkání, postupně jsme poznávali, jakým je vášnivým čtenářem, co pro něho znamená hluboká víra a jak se dokázal obětovat pro svou rodinu. Občas docházelo také k výměnám názorů ať již životních a nebo duchovních, ale nikdy nedošlo k přesvědčování o své pravdě, ale vše jsme si nechali projít hlavou, nechali vše uzrát a vždy se pak došlo ke společnému cíli a vzájemnému porozumění. A právě to byl Adř, který nám našel společnou cestu k víře a právě to byl Adř, který mě pro svou nemoc uznal jako náhradu pro službu u oltáře P. Stulíkovi. Nikdy nešetřil radou a v tento čas při službě jsme jeden druhému pomáhali a viděl jsme v jeho očích radost, že jsem byl dobrým a spolehlivým nástupcem.

Pro mne a moji manželku byl den 11. srpen nejkrutější zprávou, že Adř již není mezi živými. V počátku jsme tomu vůbec nechtěli věřit proto, že jsme si nesdělili vše, co jsme ještě chtěli, kolik uskutečneme po jeho operaci vejslapů... Konec všemu.

11. srpna 2006 tomu budou tři roky, kdy Adř ukončil svou pozemskou pouť a mnohokrát vzpomínáme s modlitbou na rtech. Přiznáváme se, že nám oběma moc a moc schází, byl pro nás skutečnou autoritou jak ve svém životě, tak i v hloubce k víře a k Bohu.

Zdeňka a Vratislav Michálkovi

Z historie 37. část – Odkok k osudům starorožmitálských křtitelnic a kněžské hrobky

Někteří z vás možná již čekají na další díl našeho historického seriálu věnovaný prvnímu desetiletí 20. století. A tak asi některé zklamou, když se v tomto díle zcela odchýlím a budu jej věnovat něčemu zcela jinému. Hned předem musím přiznat, že to nebude lehké čtení, ale kdo se prokouše až na konec ...

Jak již bylo zmíněno v úvodním článku, je a ještě zřejmě bude toto léto skutečně bohaté na události týkající se obou našich kostelů.

Již 7 let stála u oltáře sv. Anny ve farním kostele žulová mísa starobylé křtitelnice. Přemístěna sem byla i s podstavcem 12. 7. 1999. I když již tehdy bylo uvažováno o jejím restaurování, nebylo kvůli různorodým překážkám provedeno. Křtitelnice se sice vrátila na důstojné místo, když předtím sloužila jako neoficiální odpadkový koš ve dvoře radnice a posléze v vestibulu Brdského památníku, ale provizorní umístění za lavicemi v boční lodi této ojedinelé památce nijak neprospívalo.

Křtitelnice dobře pamatuje původní gotický kostel, v něm měla jistě své důstojné místo. Osm jejích boků zdobí rozličné heraldické erby, devátý je prázdný. Můžeme předpokládat, že tímto bokem byla orientována ke zdi. Devítiboká patka (podstavec) je poněkud světlejší a tři vyhloubené otvory v ní byly původně posuzovány jako pozůstatky po propojení podstavce s dřívkem (nohou). Dřík (byl-li nějaký) se však nezachoval, mísa byla po staletích zapomněná, v 30. letech 20. století objevena na farní zahradě, podstavec dlouhou dobu ležel venku před kaplankou.

Co tedy vlastně o křtitelnici víme? Co můžeme s určitostí tvrdit? Víme, že nová – cínová křtitelnice byla ulita v roce 1596. Lze tedy předpokládat, že tehdy z nějakého důvodu dosloužila její předchůdkyně a její mísa byla z kostela odstraněna. V některých pramenech se uvádí: *torzo staré pískovcové (sic!) křtitelnice ve farní síni*. Zkrátka a dobře, naši předkové tento zhruba 600 kg vážící kus kamene odsunuli kamsi na faru, či k faře. Psal se rok 1596. V Čechách vládl Rudolf II., v Rožmitále působil jako farář Bartoloměj Nepomucký. Kostel se dočkal nové a přesunu schopné křtitelnice a nepohodlný kus rožmitálské žuly byl odsouzen k zapomnění. Do podstavce byla vyhloubeny tři otvory pro okopýtkované nohy nové cínové křtitelnice. Dvě části jednoho celku tak

nejvíce poškozené tím, že se do nich postupem času propadly rakve vrchní. Těžko tedy určit, co kam patří.

Podle poznámek v matrice zemřelých víme, že v kryptě byl r. 1740 pohřben František Tichý, student, který zemřel ve věku 21 let. Dále pak urozený pán Vít Prokop Kofen, rožmitálský hejtman, který zemřel ve stáří 48 let 12.12.1745. Vrátime-li se Laglerům, najdeme tu zmínku o již jmenovaném Janu Laglerovi, prvním synovi zdejšího purkrabího, který zde zemřel ve věku 4 let 28.1.1770 a jeho tělo bylo uloženo do krypty 30. 1. téhož roku. Také čtvrté dítě Vincenc Jan Antonín, zemřel v raném věku, ve stáří jednoho roku 20.8.1771. Jan Jakub Lagler v r. 1775, jak jsme se již zmínili, ovdověl. Podruhé se oženil s Klárou, roz. Vaněčkovou, s níž měl dalších 6 dětí. A hned první z nich – Vincencie Antonie Barbora zemřela ve stáří jednoho roku v r. 1781 a byla pohřbena do krypty. Ani druhé dítě František Josef, narozené v říjnu r. 1781 nepřežilo a zemřelo třetí den. Podle matriky by měly být v kryptě ještě pohřbeny dvě ženy – Anna Dietrichová, manželka bývalého purkrabího, která zemřela v r. 1772 a následující rok Terezie Adlerová, vdova, „z hutě Dobřš.“ Do hrobky, která měla původně sloužit jako kněžská, tehdy neuložili jen tak někoho. Vedle Laglerů byli i ostatní vysoce postavení úředníci zdejšího arcibiskupského panství či jejich příbuzní.

Srovnejme tedy data úmrtí a držme se nastíněného postupu při pohřbívání: č. 1 – r. 1737 farář Václav Vavřinec Hoffmistr, č. 4. – r. 1740 – student František Tichý, č. 6 – r. 1745 rožmitálský hejtman Vít Prokop Kofen – to jsou zcela jistě nejstarší pohřby. Pak by mohlo následovat č. 8 v zadní části krypty – r. 1770 – čtyřletý Jan Lagler (rakev 160 cm). Druhá vrstva: č. 2. – r. 1775 – Kateřina Laglerová, č. 5. – r. 1771 – kaplan Petr Boemus, č. 7. – r. 1772 – Anna Dietrichová. Vzadu pak č. 9 – 1773 Terezie Adlerová. Pak nám již zbývá pouze rakev č. 3. – r. 1781 – farář Antonín Platnýř a dětské rakve v zadní části hrobky. Nám však zbývají ještě tři jména: Vincenc, Vincencie a František Laglerovi. Vincenc (†1771) a Vincencie (†1781) zemřeli ve stáří jednoho roku, František (†1781) jako třídnenní nemluvně. A tak s největší pravděpodobností rakve č. 10 a 11. patří dvěma starším dětem. A jak to bylo s Františkem, to už zřejmě nezjistíme.

Identifikace zesnulých podle matriky a zprávy o průzkumu krypty není tak jednoduchá a mohu se mýlit. Je to jen jakýsi pokus dát těm lidským ostatkům tam dole konkrétní jména. Na ta se totiž naváží osudy skutečných, většinou vysoce postavených osob, našich předků, kteří v Rožmitále žili, pracovali a nakonec i spočinuli. A to na místě nejdůstojnějším z důstojných. Pod dlažbou posvátného prostoru farního kostela, pod oltářem našeho národního patrona sv. Václava.

Chrámové krypty nejsou v naší zemi ničím ojedinělým. Většinou se však jedná o hrobky významných šlechtických rodů či řeholních řádů. I zde byla hrobka nejdříve koncipována jako kněžská, ale možná právě proto, že kněží zde zase tolik nezemřeli, nebo byli pohřbeni jinde, zvolili naši předkové jinou cestu. Ve smrti jsme si přeci všichni rovni, ať dítě, vdova, pán či kněz.

Nebylo zvykem zakrývat chrámové krypty litinovou deskou. Ve valné většině případů byla použita dlažba či mramor. Nápisy na takovýchto deskách se časem proslapaly a mnohé z nich už nejsou ani znát. Zde však zvolili surovinu vzešlou z rožmitálské hutě a díky umístění hrobky v kapli, kde se původně nesesávalo, se nám deska zachovala v celkem zachovalém stavu. Jistě by si v budoucnu zasloužila restaurátorské ošetření a vnitřek hrobky řádný průzkum a pietní uložení ostatků.

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Pouť ve Voltuši

Tradiční pouť k svaté Anně v kapličce ve Voltuši se letos koná v neděli 30. července. Začátek mše sv. je od 11.15 hod. Vzhledem k této pouti nebude v pátek 28.7. ve Voltuši obvyklá mše sv.

Mše v domově důchodců

Termíny mší v rožmitálském domově důchodců jsou v srpnu čtvrtky 3.8. a 17.8. Začátek bohoslužeb je vždy od 15.00 hod.

Mše ve Věšíně

Také ve věšínské kapličce sv. Františka budeme slavit mši sv. V sobotu 5. 8 si zde připomeneme porciunkulový svátek. Začátek mše sv. je od 16.00 hod.

potkal zcela jiný osud. A na starém základě tehdy spočinula věc nová. Později se však zřejmě již devítiboký podstavec u třínohé křtitelnice přestal líbit a tak byl i on z kostela odstraněn. Ale Prozřetelnost tomu chtěla, aby se dvě části posvátného celku opět „sešly“. A tak my jsme nyní svědky poněkud opačného postupu. Stará křtitelnice se s ní musí o katechumeny podělit. Mít v kostele dvě funkční, použitelné a ještě k tomu nádherné křtitelnice se jen tak nějaké farnosti nepoštěstí. Obě jsou svědky času. Jedna by mohla vyprávět o éře Jiřího z Poděbrad, Jageloncích na českém trůně i o nástupu Habsburků, druhá pak o době pobělohorské, o Jakubu Janu Rybovi, o národním obrození, o obou světových válkách, o vzniku českého státu, o době komunistického útlaku i o znovuzískání svobody a demokracie. To vše a mnohem, mnohem více pamatují naše dvě svědkyně času. Kolik lidských osudů začalo právě zde. Kolik ratolestí vyrašilo na vinném kmeni, kolik zbožných slov a krásné hudby se neslo kolem těchto nehybných, neživých výtvorů, z jejichž útrob vzešla tisícům pokřtěných naděje na život věčný.

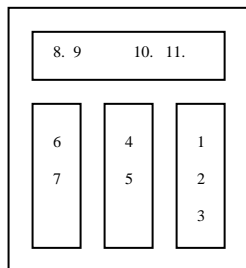
Uplynulo 7 let a díky zájmu p. faráře Prokopa, který požádal na kraji o dotaci na restaurování staré křtitelnice, získala farnost potřebný finanční obnos a práce na stmelení obou kusů v celek mohly začít. Problém byl jinde. Kam křtitelnicu umístit, když původně stála v jiném prostoru. Kam, aby byla na očích a nepřekážela běžnému provozu v kostele. Co nám zbylo z gotického kostela? Téměř nic, ale přeci něco. Zbytek gotických žeber v kapli sv. Václava a především to nejtajemnější – hrobka. A tak bylo nakonec rozhodnuto, že obětujeme jednu z méně „vzhledných“ zповědnic, tu, která se stejně k původnímu účelu nepoužívá a slouží jako sklad všeho možného. Z kaple sv. Václava se tak stane kaple křestní. Potkají se zde dva protichůdné symboly – symbol života, začátku – křtitelnice a symbol smrti, konce – deska kryjící hrobku. Křtitelnice spolu se zповědnicí zas budou symboly příbuznými – symboly očisty, konce hříchu. Hrobka spolu s Božím hrobem uvnitř menzy oltáře pak společně připomenou smrt a to vše dohromady pak velkou nadějí, že smrtí vše nekončí, ale začíná.

Zповěď je intimní záležitost každého křesťana. Při svém setkání s Bohem by neměl být rušen. Lavice umístěné v těsné blízkosti zповědnice toto zcela nedovolovaly, byly tedy z kaple odstraněny. A to nejen z tohoto důvodu. Stály totiž nad nádhernou a ojedinělou litinovou deskou, která kryje vchod do krypty. A ta byla provozem zde velice poškozována. Zároveň není rozhodně uctivé umístit lavice na hrobě. Možná jsme si toho řadu let nevšimli, ale je dobře, že nyní můžeme desku nejen tušit, ale i vidět a jejím opatrným obcházením tak uctít ctihodné osoby pohřbené zde v 18. století.

Hrobku nechal roku 1712, v ještě gotickém kostele, před oltářem svého patrona sv. Václava zbudovat Václav Vavřinec Hoffmistr Přeštický, jeden z nejpozoruhodnějších mezi starorožmitálskými duchovními správci. Působil zde od roku 1690 neuvěřitelných 47 let a za toto bezmála půlstoletí vykonal pro kostely i zdejší farnost mnoho dobrého (viz FZ č. 4/I). On sám byl v ní jako první v r. 1737 pohřben. Hrobka byla zprvu údajně zakryta jinou deskou, ale v r. 1759 byla za faráře Anttonína Platnýře ulita (zřejmě v rožmitálské huti) litinová deska se staročeským nápisem: Pomni člověče na poslední věci a na věky nezhrěšíš. Eccli. 7. v. 40, která kryje hrobku dosud. Farář Platnýř byl do hrobky pohřben v r. 1781. Poslední průzkum krypty byl proveden 16. 7. 1977 a mnozí se jistě na její otevření dobře pamatují. Stručná zpráva vypracovaná okresním konzervátorem V. Mathauserem nebyla dle jeho slov „určena pro širší veřejnost“. Nás, kteří jsme

neměli tu možnost se do hrobky podívat, jistě trochu dráždí zvědavost, jak to tam vypadá, jak je prostor velký, co tam je. Tak zde jsou výňatky ze zprávy, kterou dnes po bezmála 30 letech můžeme s klidným svědomím odtajnit. Vše ještě zpřesňuje plánec z dotyčné zprávy.

„Hrobka je situována pod dlažbou kostela a to v severním křídle transeptu před oltářem sv. Václava. Přístup k ní vede po 4 hrubě tesaných žulových schodech. Vlastní prostor krypty je sklípkem valeně zaklenutým o výšce klenby 140 cm, šíři 200 cm a délce 370 cm, situovaným souhlasně s osou transeptu (severojižně). Klenba je zbudována z lámaného kamene na maltu, rovněž čela klenby, jen severní

čelo má základ kamenný výše na původní odkopané půdě. Podlaží je směsí zeminy, písku a stavebního materiálu (cihel, dlaždic) i dřeva, do kterého zapadají rakve. Sondou u posledního vchodu zjištěno bylo v hloubce asi 30 cm pravděpodobně pevně podlaží. Prostor je poměrně suchý, po vyvětrání bez pachů, jen část klenby při zemi u východní strany jeví vlhkost (dřevo rakví, zvláště dubové je zteřelé vůbec a v různém stadiu rozpadu). Větrací otvory nebyly nalezeny. Zběžný přehled činí dojem narušeného a nepietního stavu pohřbených. Rakve jsou těsně nakupeny v souběžných řadách od stěny ke stěně po celé kryptě, takže zbývá od vchodu asi 0,5 m volného prostoru k čelům rakví. Rakve po 2 – 3 na sobě, většinou rozpadlé ve spojích v jednotlivá prkna stlačují jedna druhou a nedovolují zatím zjistit obsah spodních. Pouze vrchní rozevřené se shozenými víky umožňují pohled po ostatcích. 7 rakví vpředu je uloženo souhlasně s osou krypty, hlavy osob k jihu – ke vchodu, 4 vzadu jsou souběžně s čelem krypty, hlavou k východu. Rakve jsou většinou z dubového dřeva s litými železnými a zdobenými uchycovacími v čelech, z nichž některé již chybí, něco ze dřeva světlého měkkého (jedle?) prosté, některé malované veselým dekorem květinovým, barevně nebo černě na vikách (velký černý kříž) nebo v čelech s iniciálami a datací. Zřejmo, že inventář krypty byl lidskou rukou narušen. Rovněž není vyloučeno, že i ve vrstvě zeminy byly další pohřby. Po zevrubném průzkumu přibude možná dalších nálezů. Byla nalezena nápisová tabulka z rakve, z tenkého olověného plechu, obdélník 19x23 cm s otvory pro hřebec, s nápisem latinským vyraženým do plechu raznicemi písmem kapitální. Nápis nebyl zcela rozluštěn, ale můžeme z něj vyčíst jméno P. Antonína Platnýře. V hrobce je tedy umístěno celkem 11 (?) rakví a to v pořadí od vchodu zprava. Pokusíme se o identifikaci zde pohřbených a vezmeme si na pomoc matriku zemřelých, v níž je zaznamenáno, kde byl zesnulý pohřben. A bude to pátrání vskutku detektivní.

Zcela vespod u pravé stěny se nachází dubová rakev o délce 220 cm. Není pochyb, že v ní odpočívá P. Václav Vavřinec Hoffmistr Přeštický, jehož nepřehlédnutelná postava velkého vzrůstu si vyžádala i nadstandardně dlouhou posmrtnou schránku. Ten zde byl pohřben jako první, již v r. 1737. Na ní je uložena rakev v délce 188 cm a na ní ještě jedna dubová dlouhá 177 cm. „Přední čelo spodku a víka jedné z těchto rakví je označeno černou barvou monogramem Maria, inic. C:L: a datací Die 20. May A. 1775. Třetí, která je navrch, nese zbytky kněžského roucha.“ Matrika zemřelých nám říká, že toto datum odpovídá datu úmrtí Kateřiny (Cathariny) Laglerové, jejíž pohřeb se konal zřejmě 22. 5. téhož roku. Zemřela ve věku 42 let. Úmrtní zápis uvádí i místo pohřbení: Ad Cryptam Eccleae (v chrámové kryptě). Kateřina, roz. Gayerová byla první manželkou Jana Jakuba Laglera, rožmitálského purkrabího. Porodila 6 dětí, z nichž pouze první syn Jan se nenarodil v Rožmitále. Třetí dítě, dcera Anna Antonie Alžběta, narozená 26. dubna 1769 nám bude známá pod jménem Anna Rybová, neboť se v r. 1790 stala manželkou Jakuba Jana Ryby. Jelikož až třetí rakev je kněžská, můžeme tvrdit, že Kateřině Laglerové náleží ta prostřední. Třetí rakev nese zbytky kněžského roucha. Bude k ní patrně patřit i nalezená plechová tabulka a bude v ní pohřben P. Antonín Platnýř, který zemřel v r. 1781. Jelikož byly rakve skládány na sebe, byla v době pohřbu již hrobka plná, proto začali vřít další vrstvu.

V prostřední řadě se nachází pouze dvě rakve, obě dubové v délce 180 cm. Vrchní z nich opět nese zbytky kněžského roucha. Zbývá tedy dohledat, který další duchovní byl do krypty pohřben. Mohl by jím být Petr Boemus Netolický, kaplan, který zemřel 31. 10. 1771. Identitu pohřbeného ve spodní rakvi zatím neznáme.

V řadě u levé stěny se opět nachází na sobě dvě rakve, spodní z měkkého světlého dřeva, dlouhá 200 cm, jejíž čelo je označeno černě znamením IHS s křížem a třemi hřeby. Na ní pak leží kratší dubová rakev, v délce 170 cm s kovanými úchytkami na čelech. Z těchto indicií však zřejmě nezjistíme nic.

Zbývají pak poslední čtyři rakve, které jsou uloženy kolmo k předcházejícím po čelní straně hrobky. Spodní je dubová v délce 160 cm s kovaním na čelech k uchycení. Na ní pak 175 cm dlouhá rakev z měkkého světlého dřeva s volnou malbou květinového dekoru. Zde se patrně jedná o pohřeb ženy. Na ní pak spočívají dvě dětské rakve v délce 75 a 85 cm. V jedné z nich zbyly ještě hedvábné mašle oděvu a zbytky stěvičků z kůže a dřevěný křížek s korpusem.

Podle skladu rakví můžeme usuzovat na sled pohřbívání. Ve směru zprava doleva, vzadu a pak následující vrstva. Nejstarší pohřby se tedy logicky nacházejí ve spodních rakvích, které jsou však

